

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Початковій школі імені Діккенса
та її учням

Я — Трейсі Бікер.
Запам'ятайте це ім'я. Колись я прославлюсь.

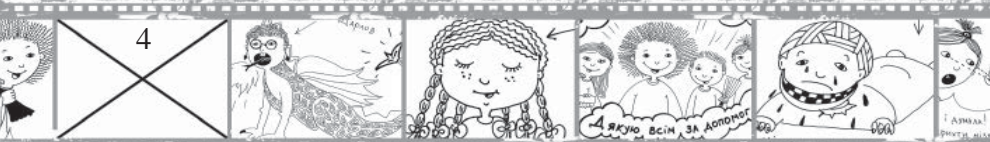
Я живу в сиротинці. Ми тут зовемо його Старим Звалищем. Ми мусили сюди *звалити*, бо нікому не потрібні.

Ні, це повна маячня. Я потрібна своїй мамі. Просто вона дуже вже знана у Голівуді кінозірка і надто завантажена зйомками, щоби мене глядіти. Але вона приїде до мене на Різдво. Таки *приїде*. Я цього певна.

— Твоя мама приїде, як рак на горі свисне, — дразниться Джастін Літлвуд. — То у тебе що не день, то Великдень. Вона ніколи не повернеться, бо їй по барабану мавпа бридка, чорнорота вихваляка, яка щонаочі мочить лі-і-і-і...

Вона так і не договорила, бо я рвонула через усю кімнату та як ухоплю її за патли міцно, та як потягну сильно, що аж ледь з корінням волосся не повидирала.

— Не те щоб дуже добре, міс Браун, — буркнула я.

— Не думаю, що тобі вчора було діло до домашніх завдань...

— Еге ж, було чим зайнятися, — погодилась я.

— То нічого, не переймайся. Можеш поробити усе на обідній перерві.

— ОК, тепер у мене на обідній перерві часу хоч лопатою загібай...

Я тяжко зітхнула.

Як же жахливо мені було! Петер, Луїза і Джастін, і всі-всі діти з Різдяної Пісні пішли у залу на репетицію... без мене.

Я ж лишилася сама-самісінька у класній кімнаті і робила домашку з математики. Чорнильні числа в моєму зошиті чомусь увесь час розпливались і розмазувались, так ніби на них хтось водою побризкав. Я дві хустинки витратила, щоб їх висушити, ще й рукавом промокала.

Під самий кінець перерви я прошмигнула до туалету, щоб умитися, і у коридорі наштовхнулася на міс Сімкінс. Довкола неї зібралися Глорія Тейлор, Емілі Лоусон та Емі Джеліко. Вони з надією дивилися на неї великими щенячими очима, наче цуцики у Баттерсі⁶, ніби промовляючи: *вибери мене, вибери мене!*

— О, Трейсі! — помітила мене міс Сімкінс

⁶ Баттерсі – Battersea Dogs' Home, Лондонський центр для безпритульних тварин.

і замахала на дівчат руками. — Ходіть поки, завтра я повідомлю, що вирішила.

Усі троє дівчат співчутливо на мене глигнули і слухняно забралися геть.

— Ви їх прослуховували на роль Скряжа, міс Сімпкінс, правда? — похмуро запитала я.

— Так, — зізналася міс Сімпкінс. — Але знаєш, — вона стишила голос, — хоч вони й старалися з усіх сил, але, суворо між нами, проти тебе — повний нуль.

— Але ж котру ви оберете?

— Не знаю, — зітхнула вона, — це ж така велика роль, а їм так мало часу зосталося, щоб

слова вивчити. Хіба що Глорія змогла б усе запам'ятати, але ж вона тарабанить репліки, наче оголошення по станції, як ото на залізни-

ці, геть без емоцій. Емілі бодай трохи здатна *грати*, але не ладна двох рядків запам'ятати, тож мусять постійно тримати у руках текст, а це ж усе псує.

